

אור שלום

מרכז גורני ללימוד פנימיים הגורח והאסירול
לאורו של האזרחייר אקומרנא י-ם אוהריר שלום ספרין רבוקיא

י"ל ע"י בית המדרש אור שלום קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100

מאורות שלום הסלון השבועי שלך

דוא"ל - mailto:info@ohrshalom.net					כתובתנו באינטרנט - http://www.ohrshalom.net				
שנה שנייה			העורך : נ. צחור		פרשת כי תצא			ט' אלול תשס"ו	
חברון י-ם	ת"א	חיפה ב"ש	חברון י-ם	עלוך	חברון י-ם	חיפה ב"ש	ת"א	חיפה ב"ש	חברון י-ם
18:28	18:43	18:35	18:45	106	18:45	18:35	18:43	18:28	18:43

העלוך מוקדש לברכת הצלחה ורפואה					העלוך מוקדש לע"נ				
מרים בת חיסן	יצחק רפאל הכהן בן רחל לאה	מרים בת חיסן	משה דוד בן צביה יהודית	מרים בת חיסן	מרים בת חיסן	מרים בת חיסן	מרים בת חיסן	מרים בת חיסן	מרים בת חיסן
נתן בן רבקה	מימי מרים בת אמיליה	נתן בן רבקה	סעדיה בן חממה יונה	נתן בן רבקה	נתן בן רבקה	נתן בן רבקה	נתן בן רבקה	נתן בן רבקה	נתן בן רבקה
עומר בן סיגל	נעמי בת מימי מרים	עומר בן סיגל		עומר בן סיגל	עומר בן סיגל	עומר בן סיגל	עומר בן סיגל	עומר בן סיגל	עומר בן סיגל
צינונה בת מרים		צינונה בת מרים		צינונה בת מרים	צינונה בת מרים	צינונה בת מרים	צינונה בת מרים	צינונה בת מרים	צינונה בת מרים
רינה בת מרסל		רינה בת מרסל		רינה בת מרסל	רינה בת מרסל	רינה בת מרסל	רינה בת מרסל	רינה בת מרסל	רינה בת מרסל

מאורות הפנימיים – השורש לכל הקטנות והפחיתות שבאדם, ומאיך ההתבוננות ושימת לב הם השורשים שעל ידם יתעלה האדם

אי שימת לב הוא שורש לכל הקטנות והפחיתות שבאדם, ומאיך ההתבוננות ושימת לב הם השורשים שעל ידם יתעלה האדם למעלה למעלה.

מצינו בגמרא [מגילה ז, ב] "רבה שדר ליה למרי בר מר ביד אביי מלא טסקא דקשבא [סל של תמרים] ומלי כסא קמחא דאבשותא [כוס מלאה חיטים שהתייבשו בתנור] – אמר ליה אביי, השתא אמר מרי, אי חקלאה מכא ליהוי, דיקולא מצואריה לא נחית". פירוש – אפילו יתמנה בן כפר להיות מלך, הסל שהיה רגיל להוליך בעודנו בן כפר ומאכיל לבהמתו לא יוריד אותו מראשו, כך אתה נעשית מלך וראש בפומבדיתא ואינך שולח לו אלא דברים המצויים לכל. [רש"י].

כלומר, האדם אינו מרגיש את השינויים שחלים במצבו מזמן לזמן, ולכן הוא נשאר במצבו הקודם שהורגל בו "דיקולא מצואריה לא נחית", והרי הוא "חקלאה" כמו שהיה.

וכל אדם בידו להתעלות ולהתנשא בכל עת ובכל שעה, זוהי גדלותו של האדם – בחיר היצירה, כי מלבדו אין שום "נברא" בעולם [ואפילו המלאכים] אשר בידו להשתנות ממצבו אשר נברא בו, והמושג "עליה" קיים אף ורק אצל האדם, והדרך לכך היא ע"י ההתבוננות ו"שימת לב", וזהו שאמר רבנו הקדוש על ר' אלעזר בן דורדיא שחזר בתשובה ע"י התעוררות קלה: "יש קונה עולמו בשעה אחת" [ע"ז, י"ז] וזוהי התביעה מכל אדם שישים את לבו, ויצא מהשגרה וההרגל, ומתוך כך ישליך את ה"דיקלא" – הקטנות והפחיתות, ויתעלה.

על כך אמרה התורה בפרשתנו [דברים, כ"א] "כי-תצא למלחמה, על-איביך" אמור על המלחמה שצריכה הנפש האלוקית לערוך כנגד הנפש הבהמית. מלחמה זו מתנהלת בשעת התפילה, כמו שאומר הזוהר: "שעת צלותא – שעת קרבא" - שעת התפילה היא שעת קרב. בשעת התפילה צריך האדם להגביר את נפשו האלוקית על הנפש הבהמית ולנצח, עד שייקח את כוחותיה ב'שבי' ("ושבית שבי") וירתום גם אותם לעבודת ה'.

ויסוד זה שדי בהתעוררות כלשהי כדי שעל ידה ישתנה האדם לגמרי, מצינו גם להלכה, וכמו שאיתא בגמרא [קידושין, מ"ט] "המקדש את האשה ואמר לה על מנת שאני צדיק, אפילו רשע גמור, מקודשת שמא הרהר תשובה בדעתו", כי בהיות האדם אומר לאשה הנשאי לי, הרי הוא מחפש שינוי מצב, מהיותו יושב לבדו "פלגא גופא" [חצי גוף] זה כבר מהווה התעוררות כלשהי אצלו, לכן אנו אומרים שמא הרהר תשובה בלבו, הרהור שהופכו מרשע גמור לצדיק.

על כן, צריך להיות מאלו ששמים לב, ל"איביך" היא הנפש הבהמית המושכת להרגל ולשגרה, לחוסר שימת לב, ולהיות מאלו "ושבית שביו", לשון "שביו" ולא לשון "שבי" שרומז על החלק האלוקי, כלומר "שבי שלו" – היא הנפש האלוקית שלא תפול בשבי הנפש הבהמית.

והזמן הנכון לקבל את הכוח לנצחון הרוח על הנפש הבהמית הוא שבזמן התפלה ישא פניו אל הקב"ה ויבקש שיסייעו להיות מאלו ששמים ליבם אל הנעשה איתם ולא יהיה מאלו אשר "פוסחים על שתי הסעיפים" [מלכים, א – כ"א] כי זו המלחמה המרכזית של האדם – כמצווה בסוף הפרשה "תמחה את-זכר עמלק, מתחת השמים; לא, תשכח" זוהי מחיית עמלק שבנפש בפועל ממש, שכל ענינו לקרר את האדם מעבודתו יתברך, "אשר קרך בדרך" [דברים, כ"ה] "לא תשכח" – יכול להיות רק כאשר ישנה "שימת לב" כל עת ורגע – "אשר אנכי מצוך היום".

אלוקי הניצח – מעשה אלקים

לפעמים כשאדם מסתכל בעולם, תגובתו הפשוטה היא, למה הכל הולך בדרך עקלתון? למה הבריאה לא יותר פשוטה? במילים אחרות, אם הייתי רוצה מכונה, הייתי עושה אותה יותר יעילה על-מנת למלא פונקציה מסוימת. למשל, הפעילות המתבצעת על-מנת ששריר ינוע היא מערכת מורכבת ומסובכת, דברים מתפרקים ונוצרים, ועכשיו כל אחד יכול לקחת ולהזיז דברים. בשעתו, היה לי מורה שעשה דוקטורט אך כשמצרפים מימן לחמצן יוצאים מים, והדוקטורט מוכיח שיש מאה שלבי ביניים עד שהם הופכים למים. אם אני הייתי עושה את זה, הייתי פשוט לוקח מסמר וממסמר אותם ביחד.

זה דבר נוסף שאני רואה מצירוף הפרשיות בתורה - הניסיון לתת הסבר כאילו שיש לי את כל הרעיון בכיס, הוא פשוט בלתי אפשרי; והטעם הוא כנ"ל, שברגע שאני עוסק במבנה שאדם בונה, זה מבנה שלפי הבנתנו הוא יעיל להשגת מטרות מסוימות. לעומת זאת, כשהקב"ה עושה דבר מסוים, הוא לא מתחשב בדעתנו לגבי פרט זה או אחר, כשהוא עושה את הדברים הוא בונה תבנית אחרת, תבנית שהוא עשה. בתבנית כזו, כמו בעולם הזה, אני יכול לעשות נסיונות, אני יכול לחיות בתוך העולם, אך איני יכול לשנות אותו. התורה היא מעשה אלוקים, ואני עומד מולו; אני יכול לעסוק בזה, ויש לי דרך להבין בזה, אולם כל כחי הוא בצרופי דברים, בסופו של דבר, את התבונה איני מקבל אלא מהקב"ה.

שאלו פעם את הרבי מקוצק איך הוא מבין את הקב"ה במעשיו האכזריים, והוא ענה במשפט אחד: 'אלקים כזה, שכל טיפה סרוחה יכולה להבין אותו, אני לא אעבוד אותו!' וזו התמצית: אם אני מבין את הקב"ה היטב, ויכול כבר לעשות לו שכלולים, אז כבר לא שווה לעבוד אותו.

הניסיון שלנו להבין הכל, וליצור תמונה אחידה ושלימה, הוא ניסיון לקחת את הקב"ה, או לפחות, לקחת את התורה, ולעשות אותה בתבנית של גן ילדים, וזה בדיוק מה שהתורה לא נותנת לנו לעשות. לכן, העובדה שיש פרשות הבנויות מכל המרכיבים, בסך-הכל אומרת דבר אחד - לכל אחד מצרופים אלו אמנם יש ענין בפשט, בדרש, ברמז ובסוד, וצריך להוציא מזה את כל הדברים, אולם, התורה בנויה בצורת גשר שנמצא בקצה האחד פה ובקצה השני בשמים; הקצה שלי ניתן להליכה, אני רק צריך לדעת שהחלק האחר נמצא בשמי מרומים.

מאורות הסיפור הגסיבי – מאך שמוע צעקה

חסידיים מספרים כי את הפסקה "שוועתנו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלומות" מתוך 'אנא בכח', פירש ר' אורי מסטרליסק כך: האמת היא שאיננו יודעים כלל להתפלל. אנו משוועים לעזרה מתוך דוחק השעה. הנשמה מתכוונת לצרכים הרוחניים, אלא שאין בנו כוח להביע את כוונת הנשמה. לכן אנו מתפללים שאמנם ישמע ה' את שוועתנו, אבל ישמע גם את הצעקה האילמת של הנשמה, יודע התעלומות.

מאורות ה"כ הכרכה – מאצא שפתיך אשור"

על הפסוק [דברים, כ"ג] "מוצא שפתיך, תשמר ועשית: כאשר נדרת ליהוה אלהיך, נדבה, אשר דברת, בפיו" כותב הסבא קדישא בהיכל הברכה וז"ל: "..... כי כשתשמור מוצא שפתים שלא לדבר דברים בטלים ומכ"ש לה"ר אז ועשית אומר ועושה שכל מה שתדבר יהיה נעשה כך למעלה תיכוף ועשית "ספר כת"ר עליו"ן כמבואר בהקדמות מרן לפע"ח, שכל שפע ההולכת מבחינות רצון וכתר הוא בלי עיכוב טרם יקראו ואני אענה".

מאורות אריזין ונוסח - כן שמוע בקולנו

בדרכו לאניה, שעמדה להחזירו לבית הוריו, נשא אהרן שני שקים כבדים. אחד היה מלא אבנים טובות, מרגליות, מטבעות זהב ומכל מה שהספיק לאסוף בארץ זו בשנים האחרונות. השק השני היה כבד באותה מידה, ומלא בו סתם אבנים. חברו, משה, ראה שהוא כורע תחת משאו, ובלא שידע מה מכילים השקים הציע לו להתחלק עמו בנטל צ' הוא, משה, ישא שק אחד, ואהרן את השני. "לא ולא!" הגיב אהרן בהחלטיות. "בכוונה חילקתי את המשקל בין שני השקים, כדי לשמור על שיווי המשקל. באמת יצאתי את ביתי עם שק אחד, עם השק הזה", אמר והצביע על השק מלא האבנים הטובות, "אבל כשראיתי שקשה לנוע כשאין שיווי משקל משני צידי הגוף, אספתי לי סתם אבנים באותו משקל, מלאתי בהם שק נוסף, וזהו השק הזה", הצביע על השק השני. "שוטה שבעולם", אמר לו משה, "הרי יכול היית לחלק את האבנים הטובות עצמן לשני השקים, וכך היית מקל על עצמך הרבה יותר". "משה", אמר אהרן, "הרי סבלות אינה בדיוק המקצוע שלך. יכול להיות שאתה צודק, אבל לפני פרידתנו אמר לי אבי, שאשמע עצות רק מבעלי מקצוע. כבר הגעתי עד כאן, סמוך לאניה, עם שני השקים הללו. מה איכפת לי להמשיך כך, ובלבד שאשמע לקול אבא", אמר ודידה עד לכבש האניה. ההפלגה עברה בנעימים, אולם באמצע החל הים סוער, והדבר נהיה מסוכן יותר ויותר. בשלב מסוים הודיע רב החובל שהמשקל שהועמס על האניה רב מדי, כפליים מיכולתה לשאת בתנאים הקיימים, ולכן על כל נוסע להשליך לים חצי מהכבודה שעמה עלה לאניה. שני החברים נפגשו שוב על הסיפון. "כדאי לשמוע לקולו של אבא", אמר אהרן כשהשליך את שק האבנים, אל עבר משה שנאלץ להיפרד ממזוודתו.

מאורות הגידיה השבועית

- א. "שבעך" פועל העובד בבציר, כמה מותר לו לאכול בעבודתו? (ברש"י)
- ב. אדם שגרש את אשתו ונשא אותה אדם אחר וגרשה, האם יכול הראשון לשוב ולקחתה? (פשט הכתוב)
- ג. "ולקחת לך לאשה" מדוע התירה התורה אשת יפת תואר? (ברש"י)
- ד. "וישבה" הלוקח אשת יפת תואר היכן מושיבה? (ברש"י)

משואות ניתן לשאל את המורה "אור שלום" קריית ארבע ג.ב. 88 מיקוד 90100